

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιτετούμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρακινεῖ εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικῶ δραχ. 7.—Ἐξωτερικῶ φρ.χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταῖ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ.χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὅδος Αἰδίου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Ἰουνίου 1896

Ἔτος 18ον. — Ἀριθ 25

ἤρεσε περισσότερο. Κ' ἐγὼ τώρα πού μου γράφεις, σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερο. Μὴ ἀμφιβάλλης δι: θὰ σου ἀπαντῶ πάντοτε.

Ἡ Νύμφη τοῦ Αἰγάτου ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ **Κόματος** τῆς **Μυκῶνος**, διότι, λέγει, καί, αὐτὴ ἀπὸ τὴν Μυκῶνον κατάγεται.

Ἀκούς λέει: **Λευκὴ Περιστερὰ!** Καί ἦτο ἀνάγκη νὰ μ' ἐρωτήσῃς; Τὰς λύσεις πρέπει νὰ τὰς γράφῃς εἰς χωριστὸν φύλλον, χάρτου καὶ νὰ τὰς στείλῃς εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἐντὸς τῆς προθεσμίας. Μοῦ ἀρέσει πολὺ τὸ ψευδώνυμόν σου. Νὰ τὸ σημειώσῃς πάντοτε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰς λύσεις, μαζὶ μὲ τὸν ὄνομά σου καὶ μὲ τὴν ἡλικίαν σου.

Νὰ μου ἀνακινήσῃς, **Φαέθων,** τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεων σου καὶ τώρα τὰς διακοπὰς νὰ μου γρίψῃς συχνότερα. Σύμφωνα; Ἐφθάσαν ἐγκαίρως αἱ λύσεις σου, **Γλυκεῖα Πατρίς** καὶ μὴ ἀνησυχῆς. Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τοὺς τόσο καλὰ κατασκευασμένους λόγους. Κ' ἐγὼ εἶμαι κατενθουσιασμένη.

Μαργαρίτα, σὲ γνωρίζω πολὺ καλὰ ἡ **Γλυκεῖα Πατρίς,** καὶ σὲ ἀσπάζεσαι. Ἀλλὰ, νὰ μὴ τῆς ζητήσῃς, λέγει, τὸν ὄνομά τῆς διότι δὲν θὰ σοῦ τὸ εἴπῃ. Ποία γὰρ εἶνε λοιπὸν αὐτὴ ἡ **Γλυκεῖα Πατρίς;** ἔ.

Ἀπὸ τὸ ευπρόσβατον γράμμα τῆς **Μαρουσιώτισσας** σταχυολογῶ τὰ ἑξῆς: «... Διὰ τὴν τάχα ἡ **Μαργαρίτα** νὰ χαλᾷ μὲ τοὺς ἀγῶνας μόνον ἐν ζεύγος ὑποδήματα καὶ ὄχι δύο, ἐνῶ ἐγὼ χαλῶ τρία; Φαίνεται δι: θὰ εἶνε πολὺ οἰκονόμος... Ἀλλ' ἀπορῶ πῶς, ἐνῶ εἰς τὸ σπίτι τῆς κάμνει ὅλην τὴν ἡμέραν ἀγῶνας, εἰς τὸ σχολεῖον δὲν κάμνει γυμναστικήν;» Ἄς ἀπαντήσῃ ἡ **Μαργαρίτα,** ἅς μου γράψουν δὲ καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μου πῶσα ὑποδήματα χαλοῦν τὸν μῆνα εἰς τὴν γυμναστικήν, διὰ νὰ ὀρίσθῃ ἐπὶ τελοῦς καὶ τὸ μνησιῶν ρεκόρ τῶν ὑποδημάτων... Ἡ **Μαρουσιώτισσα** ἀσπάζεται τὴν **Ἑλληνίδα Καλλιτέχνηδα**, τὸν **Ἰαλασμοῦ Κόσμον** καὶ τὸν **Ὀλυμπιονίκην,** εἰς τὸν ὁποῖον εὐχεται νὰ ἐπαληθεύσῃ τὸ ψευδώνυμόν του καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὰ ἀρχικά τοῦ ὀνόματός του ὡς καὶ τὴν ἡλικίαν του.

Ὁ Λεοντόκαρδος Λεονίδας μοῦ γράφει: «Σὲ παρακαλῶ πολὺ, ἀγαπητὴ Διάπλασις, νὰ πῆς ἐτὸν Ἀνανίαν δι: καλὰ κάμνει νὰ μὴ λυγῆται δι: μερικὸν συνδρομητὰ τὸν εὐρίσκουν ἄζηγμον, δι: εἶμαι σχεδὸν βέβαιος δι: ὅλοι θὰ ἤσαν τὰς ἀδελφὰς του ὡραίαις.» Ζητεῖ δὲ καὶ τὸ ὄνομα ἢ τοῦλάχιστον τὰ ἀρχικά τοῦ **Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.**

Περιμένω, **Ὁρφεῦ,** καὶ σὲ ἀσπάζομαι. Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδιά σου ἔλαπιν. **Γενναῖε Ἑλλήν,** αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, τὸ ἔγραφα ὑπὸ τὰς λύσεις σου καὶ σὲ ἀσπάζομαι.

Δώδεκα εἰκοσάλεπτα καὶ τρία πεντάλεπτα ἔκ τῶν ἀναγνωστικῶν γραμματισμάτων μοῦ ἔστειλεν ἡ **Χρυσὴ Ἀμμονιδιά,** ἅμα ἐδιάβασε δι: ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ μίαν πλήρη σειράν καὶ τὴν εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ. Ἀλλ' αὐτὰ τὰ διαβολάκια, αἱ ἀδελφὰί τοῦ Ἀνανία, ἄμείως μοῦ τα κατέσχσαν. — Ἔχεις εἰκοσάλεπτα καὶ πεντάλεπτα, Διάπλασις, ἅς τα πάρουμε αὐτὰ ἐμεῖς. — Μήπως καὶ σεῖς δὲν ἔχετε; — Ἔχουμε, ναί. Ἀλλ' αὐτὰ, μαζὶ μὲ ἄλλα πού θὰ μαζεύσουμε, θὰ τ' ἀνταλλάξουμε μὲ ἄλλα πού μας εἰσποῦν ἀπὸ τὴν συλλογήν.» Ἐ, τί νὰ τοὺς πῆς τώρα;

Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ μ' ἐρωτήσῃς, μικρά μου **Ἀθιγγανίς!** (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐδιάλεξα.) Νὰ μου στείλῃς ὅσα παιδικὰ πνεύματα ἔχῃς καὶ νὰ μου γρίψῃς συχνά. Περιμένω καὶ τὸ ἐπιμύθιον σου.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, **Ἀνδρέε Ἡπειρώτα,** θὰ προκηρυχθῇ διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν διηγήματος, ὡστε ἐτοιμάσῃς. Στείλε μοῦ καὶ τὴν ἄλλην μουσικήν σου σύνθεσιν. Θὰ τὰς ἐξετάσω καὶ τὰς δύο καὶ θὰ σοῦ εἶπω τὴν γνώμην μου. Πρὸς τὸ παρὸν ἅς μάθουν οἱ φίλοι μου δι: ὃ **Ἀνδρέος Ἡπειρώτης** τοῦκίς τὰ παιδικὰ ποιήματα τοῦ Βιζυνοῦ καὶ δι: σκοπεύει νὰ τα ἐκδώσῃ. — Νὰ μου φιλήσῃς τὴν ἐξαδέλφην σου.

Ἐμαθα εὐχαριστως, **Ἀττικὴ Νύξ,** δι: καταγίνεσαι εἰς τὰ οἰκιακά ἐργα καὶ δι: ἀγαπᾷς καὶ τὴν μαγειρικὴν. Περιμένω λοιπὸν νὰ δοκιμάσω τὰ ἐργα τῶν χειρῶν σου διὰ νὰ σε συγχαρῶ, ὄχι ἀπλῶς διὰ τὴν καλὴν θέλησιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἀποτέλεσμα—τὸ λαμπρότατον ὡς ἐλπίζω.

Ἡ **Ἀττικὴ Νύξ** παρακαλεῖ τὸν **Καλὸν Γεῖτονα** νὰ τὴν συγχωρήσῃ ἂν δὲν ἴθναται νὰ τῷ εἴπῃ ὀλοκληρὸν τὸ ὄνομά τῆς, ἂν καὶ τὴν ἔβαλε, λέγει, εἰς τὸ φιλότιμο, ἀλλὰ μόνον τὰ ἀρχικά στοιχεῖα, δι: ὅποια εἶνε **X. N. M.** Ἀσπάζεται δὲ μετ' εὐχαριστιῶν τὴν **Ποιήτριαν Σαυρω.**

Τὸν διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν μου ἐνθουσιασμόν σου, **Φοῖβε Ἀπολλόν,** συμμερίζονται οἱ μοι οἱ φίλοι. Ἄν εἶσαι τόσο εὐτυχῆς ὅσον ἔχεις ἀπάντησιν μου, γράψε μου συχνότερα. Πότε μοῦ ἔγραψες καὶ δὲν σου ἀπάντησα; Ὅποτε ἔχεις ἄδικον νὰ παραπονήσῃς δι: ἔγκατέλειπα! Ἐλυπήθηκα τὸ σκυλάκι σου διὰ τὸ πάθημά του· ἀλλ' ἂν οὐ ἦτο περαστικόν, δὲν πειράζει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 22 Ἰουνίου 1896

321 Δεξιόγραφος.
Τὸ πρῶτόν μου εἶν' ἀριθμὸς, ἀγαπητέ μου λύτα Τὸ δευτέρόν μου γὰ νὰ βρῆς εἰς τὰ βιβλία κύττα Τὸ σύνολόν μου ὁμορφοῦ λουλοῦδι, ὦ, ἰδέ το καὶ θαύμασέ το, φίλε μου, καὶ μοσχουρίσέ το.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυφίου

322 Στοιχειογράφος.
Εἰς μέρη ἀπολίτευτα διέρχομαι τὸν βίον Καὶ εἰς τὰ πλεῖστα ὄμοιον τοῦ βίου τῶν θηρίων Ἄν ὄμως τὴν καρδίαν μου ἐξάγξῃς, φῶς ἐνδύσου Καὶ εἰσελθε νὰ με ἰδῆς ἐντὸς τοῦ παραδείσου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσάτου

323 Αἰνίγμα.
Τρέχω, πίσω δὲν γυρίζω·
σταματῶ καμμιὰ φερά·
μ' ἔχην ἄσβεστα φωτίζω
τῶν αἰώνων τὴν σειρά.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δάφνης

324-328 Μαγικῶν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς οἰουδῆποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

329 Μεσοστιχίς.
Τὰ μεσαιῶ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίας θεᾶς.

1, Χώρα τῆς Ἑυρωπαϊκῆς Τουρκίας, 2, Χώρα τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας, 3, Πρωτεύουσα Ἑυρωπαϊκοῦ κράτους, 4, Πόλις τῆς Ρωσίας.

330 Ἑλληποσούμφωνον.

Ο-αι-εο-οι-α-α-α-α-α-α-α-α-α-α-ε-ο-ε-ε-α-ο-α-ο-α-η-ιο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σκαλασοῦ Κόσμον

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 4 Μαΐου 1896

229. Λάος, (Λ, Ἰος). — 230. Φοινὴ (Φ, νύξ) — 231. Ἢπαρ, πείρα
232. ΝΗΜΑ — 233. ΑΡΑ
H Σ Δ Ν
M Α Ι Α
Α Ν Δ Ε
ΠΑΝΑΜΑΣ
234 — 239. Ἄρκτος, ἔλαφος, πάνθηρ, πίθηκος, τίγρις, ὕαινα—

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

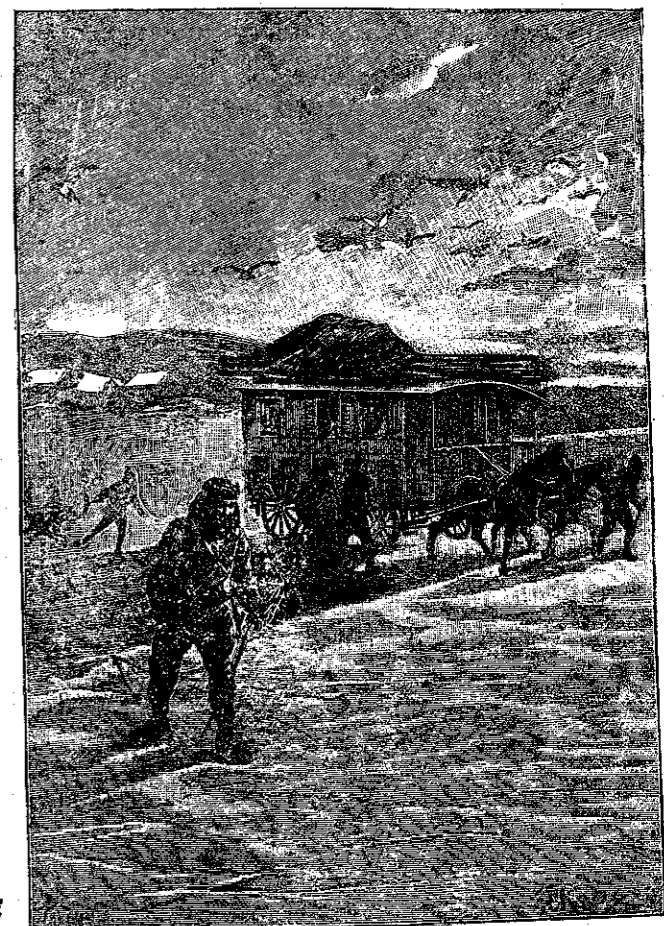
ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)
Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποῖων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς:
Α'—Πρὸς δραχμὴν 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1, 10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ.χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθέρου ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 13ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἑκάστος.
Β'—Πρὸς φρ. 2, 50 ἑκάστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'—Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ, ὅπως ἐξηγητῆθη ἤδη ὁ 2ος πωληθέντων τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἑκατὸν ἀντιτύπων πρὸς 10 φρ.
Σημειωτέον δι: καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμῶν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (ἀπὸ τοῦ 1894)
Δύο τόμοι τῆς δευτέρας περιόδου ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε ἤτοι:
Τόμος 1ος τῆς Β' περιόδου (1894) τιμᾶται φρ. 7
Τόμος 2ος τῆς Β' περιόδου (1895) » » 7

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δέκτου καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθεϊάν πρὸς τὸν κ. Ν. Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» Ὅδος Αἰδίου 119—ΕἰΣ ἈΘΗΝΑΣ.

«Μετ' ὀλίγων ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας» ἐκρίβε τὸ χιονῶδες στρώμα τοῦ παγωμένου πορθμοῦ.» (Σελ. 195 στ. α'.)

θηρίας. Ἐκεῖ δέ, εἰς καμμίαν πολίχνην, θὰ ἐπερίμεναν τὴν κατάλληλον ἐποχὴν, διὰ νὰ διευθυνθοῦν πρὸς τὰ Οὐράλια ὄρη.
Ἦν' αὐτοὺς τοὺς ὄρους ὁ Βερμούτ καὶ ὁ Μονομάχος θὰ ἤδύναντο, ἄνευ πολλοῦ κόπου, νὰ ἐπαρκεύουν εἰς τὴν διάβασιν τῶν στεππῶν. Ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ θὰ ἔφθανεν ἐγκαίρως, ὡστε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐμπορικὴν πανηγυρίν τοῦ Πέρμου, δηλαδὴ τὸν ἰούλιον τοῦ ἐπομένου ἔτους.
Καὶ οἱ πλεόντες πάγοι ἐξηκολούθουν φερόμενοι ὀλονὲν πρὸς βορρᾶν ὑπὸ τοῦ θερμοῦ ρεύματος τοῦ Ἐιρηνικοῦ. Ἐν τούτοις τὴν δεκάτην τρίτην Ὀκτωβρίου, ἢ ἀπελπιστικὴ αὐτὴ παρέλασις ἤρχισε κάπως νὰ προσκόπη. Ἐκεῖ πρὸς βορρᾶν ἀπετελέσθη πιθανῶς κάποιος ὄγκος πάγου συμπαγῆς, ὁ ὅποιος τὴν ἡμ-pόδιζε. Τῶντι εἰς τὰς ἐσχάταις τοῦ ὀρίζοντος ἐφαίνετο μακρὰ σειρά λευκῶν κορυφῶν, ἢ ὅποια ἐμαρτύρει δι: εἶχε παγώσῃ ἡδὴ ἔξ ὀλοκλήρου ἢ βόρειος θάλασσα. Ἡ ὠχρὰ ἀντανάκλασις τῶν παγῶνων ἐπλήρου τὸ διάστημα καὶ δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ ἡ ὀλοσχερῆς στορεοποίησις.

Καὶ ἐνῶ τοῖς ἐξυφαίνετο ἡ πλεκτάνη, ἐκείνοι ἐσυλλογίζοντο μετὰ χαρᾶς δι: δὲν θὰ ἐχωρίζοντο, δι: ὁμοῦ θὰ μετέβινον εἰς Ρωσίαν... Ἐγνωεῖται δι: οἱ ὑπάλληλοι ἐκράτησαν δι' ἑαυτοὺς τὸ μυστικόν, τὸ ὀποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἐκμεταλλευθοῦν. Ὅθεν οὐδεὶς εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράνς ἐφαντάζετο δι: μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τῆς Εὐδρομοῦ Οἰκίας εὐρίσκειτο καὶ πρόσωπον τῆς περιπέτῆς τοῦ κόμητος Σερβίου Ναρκίνη.

Ἦτο ἀκόμη δύσκολον νὰ ὀρίσθῃ ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως. Παρηκολούθουν μετ' ἀγωνιώδους ἀνυπομονησίας τὰς ἀλλοιώσεις τῆς θερμοκρασίας ἐκείνης, τῆς τῶσον ἀνωμάλου, κατὰ τὴν φράσιν δὲ τοῦ Κασκαμπέλ, οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν των ἐπεθύμησαν περισσότερο ἀνὰ κάμη τέτοιον κρύον, πού νὰ παγώσῃ καὶ τὴ φωτιά.»

Ἐν τούτοις τὸ συμφέρον των ἦτο νὰ εὐρεθῶσιν εἰς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν σαφὸς τὸ δυνατόν ἐνωρίτερον. Ὁ χειμὼν δὲν θανελάμβανε ὄλην του τὴν ὀρυμότητὰ πρὸ τῶν πρώτων ἐβδομάδων τοῦ Νοεμβρίου, οὕτως ὡστε ἡ Εὐδρομοὸς Οἰκία θὰ εἶχεν ἰπρωδῆποτε καιρὸν νὰ φθάσῃ εἰς τὰ μεσημέρινα τῆς Σι-

νὰ πιάσῃ δυνατὸ κρύον. Δὲν ἐσχηματίσθη ἀκόμη τὸ παγωμένον στρώμα. Ἐπειτα ἔστω· ἐπάγωσεν ἡ θάλασσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ πορθμοῦ· ποῖος ἔγγραται δι: ἐπάγωσε καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο;

Καὶ αἱ συμβουλαὶ αὗται ἦσαν φρονιμώταται.
«Ὁ χειμὼν δὲν εἶνε πρόωμος φέτος» εἶπεν ἡμέραν τινα ὁ κύριος Σέργιος πρὸς γηραιὸν ἀλιέα.
—Ναί, ἀργήσε φέτος νὰ χειμωνιάσῃ, τῷ ἀπεκρίθη ὁ ἀλιεύς. Ἐνας λόγος ἀκόμη νὰ μὴ ῥιψοκινδυνεύσετε, πρὶν βεβαιωθῆτε δι: ἡ διάβασις εἶνε κατορθωτὴ. Ἐπειτα ἡ ἀμαξία σας εἶνε βαρεῖα καὶ πρέπει νὰ ἔχετε πολὺ στερεώτερον ἔ-

δαφος, παρά αν επηγαίνατε πεζοί. Αφήστε να πάσει και ένα καλό χιόνι επάνω εις τους πάγους και τότε δεν φοβεθείτε τίποτε. Θα περάσετε με όλην την ευκολίαν, σαν να ήταν δρόμος άμαξωτός και έτσι θα κερδίσετε και τον χαμένο καιρόν, διότι αν βιασθήτε, τρέχετε τον κίνδυνον να καθήσετε στη μέση του πορθμού.»

Επρεπε να συμμορφωθούν αναγκάως προς τας οδηγίας ταύτας, τας προερχομένας παρ' ανθρώπων πεπειραμένων. Διά τουτο ο κύριος Σέργιος προσεπάθει παντί σθένει να καταστήλλη την όρμην του φίλου του Κασκαμπέλ, ο όποιος ήτο ο πλέον άτυχομόνος, από όλα τα μέλη του θιάσου.

« Κάμε λοιπόν όλίγην ύπομονήν, τψ έλεγεν. Η Εϋδρομος Οικία δεν εινε πλοτον, τί διάβολο! Δεν συλλογίζεσθε ότι αν το στρώμα του πάγου δεν εινε παντού συμπαγές και στερεόν, θα βυθισθή μία χαρά: Η οικογένεια Κασκαμπέλ δεν εινε άνάγκη ναύζεση την φήμη της, βυθιζομένη οικητώδ εις τα ύδατα του Βεργγείου πορθμού!

— Και να ιδούμε, θά την αύξεση; άπεκρίθη ύπομειδιών ο ένδοξος Καΐσαρ. Όπωςδήποτε ήμεις δια σας βιάζομεθα, κύριε Σέργιε!

— Κ' έγώ δια σας δεν βιάζομαι! άπεκρίθη ο κόμης Ναρκίνης.

Μεθ' όλην την γενικήν άτυχομονήσιν, ο Γιάννης και η Καγέττη δεν εύρισκον πολυ μακρας τας ήμέρας εκείνας. Ο Γιάννης έξηκολούθει να διδάσκη την Καγέττην ήδη ένός εκείνη και ώμίλει την γαλλικήν εύχερώς. Μεταξύ των δεν υπήρχε πλέον δυσκολία συνεννόησεως. Αλλως τε η Καγέττη ήσθάνετο έαυτην τόσφ εύτυχη έν τψ μέσωτ τής οικογενείας εκείνης, τόσφ εύτυχη πλησίον του Γιάννη, ο όποιος την περιέβαλλε δια πάσης φροντίδος! Βεβαίως ο Κασκαμπέλ και η Κορνηλία έπρεπε να εινε τυφλοι δια να μη έννοήσουν όποτον αίσθημα ένέπνευεν η κόρη εκείνη εις τον υιόν των. Διά τουτο ήργησαν νάνησυχούν. Ηξείραν πλέον ήτο ο κύριος Σέργιος και τι θα εγίνετο μίαν ήμέραν η Καγέττη. Δεν ήτο πλέον η πτωχή εκείνη Ίνδη, η όποια εζητεί να τοποθετηθή ως ύπηρετρια εις την Σίτκιν ήτο η θετή θυγάτηρ του κόμητος Ναρκίνη. Ο Γιάννης λοιπόν δεν ήδύνατο να ελπίζη τίποτε.

« Όπωςδήποτε, έλεγεν ο Κασκαμπέλ, ο κύριος Σέργιος έχει μάτια και βλέπει τί γίνεται. Αφ' ου λοιπόν αύτος δεν λέγη τίποτε, κ' έμεις, Κορνηλία, δεν πρέπει να είπούμεν τίποτε.»

Την 15ην Οκτωβρίου, οι κάτοικοι του Πόρτ-Κλαράνς ειδοποίησαν τον κύριον Σέργιον, ότι ήτο καιρός να προετοιμασθούν δια την άναχώρησιν. Από τινων

ήμερών το ψύχος εγένετο επαισθητώδς δριμύτερον. Ηδη ή μέση θερμοκρασία ήτο δεκα βαθμών εκατοστάθμου υπό το μηδέν. Οι πάγοι έφαινον συμπαγείς και άκίνητοι. Δεν ήκούοντο πλέον ούτε οι χαρακτηριστικοί εκείνοι κριγμοί, οι όποιοι παράγονται όταν η στερεοποίησης δεν εινε άκόμη έντελής.

Ήτο πιθανόν ότι θα έβλεπον μετ' όλίγον έρχομένους τινάς εκ των ίθαγεών τής άπέναντι ήπειρου, οι όποιοι διαπερῶσι τον πορθμόν κατά τον χειμώνα και κάμνουν μικρόν τι έμπορίον μεταξύ Νουμάνας και Πόρτ-Κλαράνς. Ένιότε η παγωμένη εκείνη όδός συχνάζεται πολυ, δεν εινε δε σπάνια τα έλκυθρα τα συρόμενα υπό κυνών η ρέννων και μεταβαίνοντα από τής μιās ήπειρου εις την άλλην, διανύοντα δε έντός τριών ήμερών το εικοσάλευγον διάστημα, το όποτον χωρίζει τας δύο άκτάς, μεταξύ των όλιγώτερον άπομεμακρυσμένων σημείων του πορθμού. Υπάρχει λοιπόν έδώ φυσικόν πέραμα, το όποιον άνοίγει εις την άρχην και κλειει εις το τέλος του χειμῶνος, λειτουργούν ούτω πλέον των έξ μηνών κατ' έτος. Μόνον, ότι δεν πρέπει να χωρηση τις ούτε πολυ έγωρίς ούτε πολυ άργά, δια να αποφύγη την φοβεράν καταστροφήν, την όποιαν θα έπροξένοιε καμμία διάσπασις του παγωμένου στρώματος.

Το δια των στεπεπών τής Σιθηρίας ταξείδιον, μέχρι του σημείου, όπου θα εστάκετο η Εϋδρομος Οικία να διαχειμάση, άπήτει πολλά πράγματα, τα όποια ο κύριος Σέργιος έπρομηθεύθη από το Πόρτ-Κλαράνς, μεταξύ δε των άλλων και πολλά ζεύγη έντοπίων παγοπεδίλων, άπαραιτήτων δια τας επί του πάγου πορείας. Οι επιθέξιοι σχολινοβάται έννοείται ότι δεν εχρειάσθησαν πολλόν καιρόν δια να τα συνειθίσουν. Εϋθύς μετά τα πρώτα γυμνάσια επί των παγωμένων όρμισκων τής ακτής, ο Γιάννης και ο Αλέκος ήδύναντο ναμίλλωνται προς τους δεξιωτέρους παγοδρόμους.

Ο κύριος Σέργιος συνεπλήρωσεν επίσης και την προμήθειαν των γουναρικῶν, των άγορασθέντων εις το Γιουκῶν. Δεν έπρόκειτο μόνον να προσφυλαχθῶσι κατά του ψύχους, ένδυόμενοι τα θερμά εκείνα δερμάτα έπρεπεν άκόμη να επενδύσων έσωτερικῶς τα διαμερίσματα τής Εϋδρομου Οικίας, επιστρώνοντες αυτά παντού, εις τους τοίχους, εις τα πατώματα, εις τας κλινάς, ώστε να διατηρήται η θερμότης η αναπυυσσομένη εκ τής εστίας του μαγειρείου. Αλλως τε δεν πρέπει να λησμονώμεν ότι μετά την διάβασιν του πορθμού ο Κασκαμπέλ έπροτίθετο να διέλθη τους ψυχροτέρους μήνας του χειμῶνος εις κανέν από τα πολλά χωρία τής μεσημβρινής Σιθηρίας.

Η άναχώρησις προσδιωρίσθη επίτε-

λους δια την 21 Οκτωβρίου. Ηδη από τεσσαράκοντα όκτώ ώρῶν, ο λίαν όμιχλώδης ούρανος, άνελυετο εις χιόνια. Απέραντος λευκή συνδών έκάλυπτε τον παγωμένον πορθμόν. Οι άλιεις του Πόρτ-Κλαράνς έβεβαίον ότι η στερεοποίησης ήτο πλέον συνεχής από τής μιās ακτής μέχρι τής άλλης.

Αλλως τε δεν ήργησαν να βεβαιωθούν περί τουτου. Έφθασαν ήδη οι πρώτοι έμποροι από την Νουμάναν, διελθόντες τον πορθμόν άπροσκόπτως και άκινδύως.

Την 19 Οκτωβρίου ο κύριος Σέργιος επληροφόρηθη ότι δύο ρῶσσοι υπάλληλοι, εκ των εύρισκομένων εις το Πόρτ Κλαράνς, άνεχώρησαν εις Σιθηρίαν την ίδίαν εκείνην πρωίαν, με τον σκοπόν να σταματήσων επί του νησιδρίου, του κειμένου εν τψ μέσωτ του πορθμού και εκείθεν να εξακολουθήσων την διάβασιν.

Τουτο ένέπνευσεν εις τον Κασκαμπέλ την έξησ σκέψιν:

«Να δύο άνθρωποι, που βιάζονται περισσότερο από ήμας. Τι διάβολο, δεν έπερίμεναν να φύγουν μαζί με;»

Κατόπιν έσκέφθη ότι οι υπάλληλοι εκείνοι εφοβούντο αφεύκτως μη καθυστερήσουν συνοδεύοντες την Εϋδρομου Οικία ν. η όποια δεν θα εβάδιζε πολυ ταχέως επί του στρώματος τής χιονός.

Τῶντοι, μολονότι ο Βερμουτ και ο Μονομάχος ήσαν συνεπιθιμένοι εις τοιούτας πορείας, είχαν δε πεταλωθή και κατ' ιδιαιτερον τρόπον, εύκολύοντα αύτους να περιπατήσων επί του πάγου. Η βαρεία άμαξα θα κατηγάλισκε πολλὰς ήμέρας δια να φθάση εις την αντίπεραν ακτήν, ύπολογιζομένου και του σταθμού τον όποτον θα έκαμνεν επί του νησιδρίου.

Το άληθές όμως εινε - πράγμα, το όποτον δεν ήδύνατο να γνωρίζη ο Κασκαμπέλ, - ότι οι υπάλληλοι εκείνοι προηγήθησαν του κόμητος Ναρκίνη μόνον και μόνον δια να λάβουν τάναγκαλα μέτρα προς σύλληψιν του. Απεφασίσθη να χωρησών άμα τη άνατολή του ήλιου. Έπρεπε να επωφεληθούν των όλιγοώρων ήμερών, τας όποιας παρείχεν άκόμη ο ήλιος. Μετά εξ έβδομάδας, εγγίζοντος του ήλιοστασίου τής 21 Δεκεμβρίου, νῆς διαρκής θα ε κάλυπτε τας χώρας εκείνας, τας διασχιζομένας υπό του πολικου κύκλου.

Την παραμονήν τής άναχωρήσεως, η κυρία Κασκαμπέλ έδωσε μίαν μικράν έορτήν, εις την όποιαν προσεκάλεσε τους έμπόρους και τους άλιεις του Πόρτ Κλαράνς καθώς και πολλους άρχηγους έσκιμῶν οικογενειῶν. Η συναναστροφή, έντός παραπήγατος, διασκευασθέντος καταλλήλως, υπήρξε φαιδρώδη, την φαιδρυνε δε άκόμη περισσότερο ο Μακροέλεκας με τα κωμικά του παίγνια Η Κορνηλία προσέφερε θερμό-

τατον πούντας, με όλίγην ζάχαρην, αλλά με πολυ κωνία. Το ποτόν τουτο έθεωρήθη τόσφ μάλλον εύεργετικόν, καθ' όσον οι προσκεκλημένοι, επιστρέφοντες εις τας οικίας των, θα εξετίθεντο εις έκτάκτως δριμύ ψύχος.

Οι Αμερικανοί προέπιον υπέρ τής Γαλλίας οι Γάλλοι υπέρ τής Αμερικῆς. Και κατόπιν άπεχωρήσθησαν, αφού άντήλλαξαν θερμοτάτας χειραφίαις και εύχας.

Την πρωίαν, εις τας όκτώ, εζεύχθησαν οι δύο ήπιοι. Ο πθηκος Τζων Μπουλ έτοποθετήθη υπό το σκέπαστρον, όπου έβυθίσθη έως την μέσην μέσα εις τα γουναρικά, ένψ ο Βάγκραμ και ο Μαρέγκος έσκίρτων περι την Εϋδρομου Οικία ν. Εις το έσωτερικόν τής άμάξης εκλεισθησαν έρμητικῶς η Κορνηλία, η Ναπολέαινα και η Καγέττη, δια να επιδοθῶσιν εις τας συνήεις οικιακάς ένασχολήσεις, εις την διατήρησιν τής εστίας, την προετοιμασίαν του φαγητου κλπ. Ο κύριος Σέργιος, ο Γιάννης, ο Αλέκος και ο Μακροέλεκας, οι μεν ως οδηγοί και ήνίοχοι, οι δε ως πρόσκοποι, ώφειλον να επαγρυπνῶσιν επί τής ασφαλείας τής Εϋδρομου Οικίας, άποφεύγοντες πᾶσαν κακοτοπίαν.

Τέλος το σημείον τής άναχωρήσεως εδόθη και την στιγμήν άντήχησαν τα άποχαρητιστήρια ούρα των κατοίκων του Πόρτ-Κλαράνς.

Μετ' όλίγον υπό τους τροχούς τής Εϋδρομου Οικίας εκρίε το χιονώδες στρώμα του παγωμένου πορθμού.

Ο κύριος Σέργιος και η οικογένεια Κασκαμπέλ άφήκαν όριστικῶς το άμερικανικόν έδαφος.

Χαίρε, Αμερική!

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

(Έπεται συνέχεια)

ΓΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΤΟΥ

Ήτο μικρόν κοράσιον γλυκύ, ήμερον, συνεσταλμένο, σιωπηλόν, με κινήσεις κομψάς και χαριτωμένας. Μου την έφερε μίαν ήμέραν, δια να φυλάττη εις το κτήμα τής αγελάδας, μία ύπηρετομεστρία και μου ειπε:

— Αυτό το μικρό που βλέπεις εινε μαθημένο στα βάσαννα. Έπέρασε τόσα το κακόμοιρο! Μη το βλέπης έτσι άδύνατο μπορεί να σου κάνη και τής βαρύτερας δουλειάς.

Πραγματικῶς εφαινετο ότι δεν το έτρομαζεν ο κόπος. Αλλά έγώ το συνεπάθησα πολυ το δυστυχές πλάσμα και γρήγορά το ανέβασα από την αύλην εις το σπίτι και το είχα όπως έχει άλλος κανέν πολύτιμον κομποτέχημα, κανέν σπάνιον πτηνόν, κανένα σκυλάκι, καμ-

μία γάτα, έτσι δια να βλέπω τα ματάκια του τα άθῶα και τα κινήματά του τα χαριτωμένα. Και ετριγύριζε μέσα εις το σπίτι χωρίς να κάμνη τίποτε σχεδόν. Σπανιώτατα μου ώμιλούσε με την φωνίσαν της, την κάπως βραχνήν μου ώμιλούσε πάντοτε με τα μάτια της, δύο μάτια μεγάλα, άθῶα, που εξέφραζαν άγάπην, ύπακοήν, αρωσίωσιν.

Όνομάζετο Τατού.

Τατού! τί παράθενον όνομα! άκόμη δεν είμπορώ να έννοήσω διατί και πῶς και πόθεν ώνομάζετο Τατού, ως να ήτο καμμία Ίνδη η καμμία Ιαπωνέζα. Και όμως η φυσιογνωμία της ήτο συνήθης, κοινή φυσιογνωμία, από τα μέρη μας, από τα νησιά μας.

Που εγεννήθη; πόθεν κατήγετο; Δεν ένθυμειτο, δεν ήξευρε. - Δεν ήξευρε παρᾶ μόνον ότι ώνομάζετο Τατού.

Άμυδρώς, άμυδρότατα ένθυμειτο ότι ειχε μεγαλώση — και ήτο άκόμη τόσον μικρά! — μέσα εις κάτι παλαιά και μεγάλα στίπια, που δεν ήξευρε να ειπῆ αν ήσαν φυλακαί η βρεφοκομεία. Και ήσαν γεμάτα τα στίπια αυτά από πλάσματα δυστυχή, όπως η Τατού, τα όποια έστελλεν εκεί από όλα τα μέρη, η ανθρωπινή αθλιότης. Πολλά από αυτά απέθνησκον. Καθημερινῶς έδλεπες φέρετρα μικρά εν μέσω λαμπάδων που έτρεμόδυναν και ψαλμών μονοτόνων, φερόμενα προς το νεκροταφείον...

Κάθε νύκτα, εις τας αίθουσας, από το βάθος των μικρών λευκῶν κλινῶν, επετούσαν ψυχούλας προς τον ούρανόν. Αλλά ήρχοντο άλλες — ήρχοντο πάντοτε και από παντού, με χεράκια ώχρά, με ματάκια γλυκά, με πρόσωπα άσθενικά. Ποτε τα κρεβάτια δεν έμειναν άδεια αλλά ούτε και τα φέρετρα... Και επυκνούντο όλονεν οι μαυροί ξύλινοι σταυροί εις το νεκροταφείον. Εις το σπίτι εκείνο ήσαν άκόμη και κάτι γυναίκες με κήρινα πρόσωπα, πολυ άσθηρά, με όλόμαυρα φρεμάτα και με άσπρα καλύμματα εις το κεφάλι...

Όλ' αυτά άμυδρότατα, ως όνειρα παλαιά, τα ένθυμειτο η Τατού και τα έφροβειτο, ώ τα έτρεμε τα παλαιά εκείνα στίπια, που ειχε περάση τόσον δυστυχισμένο καιρόν.

Με τας πολλάς μου έρωτήσεις, κατάρθωσα τελοσπάντων να μάθω ότι, αφ' ου εζηήθεν από εκεί, έτοποθετήθη μικρή-μικρή ως ύπηρετρια εις οικογενείας σκληράς, όπου την επεφόρτιζαν με τας βαρύτερας έργασίας. Την έκακομεταχειρίζοντο, την βρίζαν, την έδερναν άλύπητα. Αλλά δεν κατάρθωσαν να επνεύσων μίσος και κακίαν εις την άθῶαν της ψυχήν. Έμεινεν άγαθή και άγνή και άδιάφορος και άγγελική η μικρούλα όρφανή, με όλας τας ύβρεις και τα κτυπήματα.

Ύστερα από ένα έτος, η Τατού ήρχισε να στενωχωρήται εις το σπίτι μου. Καμμία φορά την έπιανα που έκλαιγε κρυφά.

- Γιατί κλαις; την έρωτούσα.
- Γιατί είμαι λυπημένη.
- Και γιατί είσαι λυπημένη;
- Δεν είξεύρω...
- Δεν θα θέλεις πειᾶ να καθήσης μαζί μου, Τατού!

— Ω, όχι! όχι! θέλω, κύριε, θέλω! Αλλά θέλω να πάγω και στην πατρίδα μου — ώ, την αγαπῶ και την πατρίδα μου. — Την πατρίδα σου; Πῶς την αγαπᾶς, αφ' ου δεν την ξεύρης; — Γι' αυτό φαίνεται την αγαπῶ...

Ηθελα να γυρίσω εκεί... — Που; εῶς δεν ξεύρεις από που ήλθες; πού θέλεις να γυρίσης; — Μα να... γι' αυτό κ' έγώ λυπούμαι... γι' αυτό κ' έγώ κλαιώ.

Μίαν άλλην ήμέραν μου ειπε: — Απόψε είδα στην ύπνο μου την πατρίδα μου. Εινε μία χώρα κάτασπρη, ώραία, όλη ούρανος, όλη μουσική... Αφήστε με, κύριε, να φύγω!

— Ναι, αλλά πού θα πάς; — Θα πάρω τα μάτια μου, θα πηγαίνω μπροστά, μπροστά, κατά τον ήλιο, ως πού να εύρω την πατρίδα μου.

Έπροσπάθησα να διακοδεάσω την λύπην της. Τῆς έδωσα κορδέλες και ύφάσματα, τῆς έδωσα μία γιδίτσα με μαλλί άσπρο και μαλακό σαν μεταξένιο. Αλλά δεν ήγγισε ούτε τες κορδέλες, ούτε τα ύφάσματα, και ένα βράδυ τῆς έφυγε η γίδα της εις το δάσος και την αφήσε να χαθῆ...

Η Τατού έφθειρετο, ετήκετο. Τα ματάκια της έβγαζαν φλόγες από τον πυρετόν. Έπεσε εις το κρεβάτι. Αχ, πῶς την έλυπούμην την καϊμένη τη μικρούλα!

Μία νύκτα, που πήγα να ιδῶ τι κάμνει, μου έπιασε το χέρι και μου ειπε με φωνή άσθενή, με φωνή σδυμένη: — Σας εύχαρισῶ που μάφήσετε να φύγω... Δυῶ μῆνες τώρα περπατῶ, περπατῶ... πηγαίνω στην πατρίδα μου.

Τα μάτια της δεν εβγαζαν πειᾶ φλόγες πυρετου. Ενόμισες ότι εγινε πλέον καλά. Και όμως το τέλος τής βραχείας εκείνης ζωής επλησίαζε. Το ησθάνομην. Την έσκέπασα και της εχαίδευσα το μέτωπον.

— Μην όμιλῆς, Τατού, τῆς ειπα. Σου κάμνει κακό... Κοιμήσου, κοιμήσου. Αλλ' εκείνη εξηκολούθησε: — Είστε καλός και σας αγαπῶ πολυ. — Ενόμιξα ότι δεν θα έφθανα ποτέ... Ημουν τόσφ κουρασμένη. Για φαντασθήτε, δυῶ μῆνες τώρα να περπατῶ, να περπατῶ νύκτα-μέρα για την πατρίδα μου... Χθές όμως την είδα τελοσπάντων

έκει-κάτω... την είδα την πατρίδα μου
 Λίγο ακόμη και θα φθάσω. 'Αχ, τι
 ωραία χώρα που είναι! Τι κάτασκη,
 τι μεγάλη, τι φωτεινή! 'Α, τι καλά
 που θα είμαι εκεί!

— Τατού! Τατού! τής είπα με δά-
 κρυα: είς τούς οφθαλμούς. Παύσε πειά!
 παύσε!

— 'Α, τι ωραία που είναι! 'Ω, νά

την... Τι φώς!... έφθασα! έφθ...
 Το κεφαλάκι της έπεσαν έξαρνα 'ς το
 προσκεφάλι. 'Ητο νεκρά.

'Ω, την έρημη έρφανή μου, την κα-
 λή μου μικρούλα! Πατρίδα της 'ητο ο
 ούρανός, ο Παράδεισος!

[Διασκευασθέν κατά το γαλλικόν
 του 'Οκταβίου Μιρμώ]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Τους βρους 'δε εν σελίδι 198)

Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

ΕΧΙΣ ΚΑΙ ΡΙΝΗ

[Κατά τον μύθον του Αισώπου]

'Οχιά εις έργαστήρι
 ένός χαλκοματά,
 την τρύπα της αφήνει
 και 'λίγη έλεημοσύνη
 από τα εργαλεία
 ή δυστυχής ζητά

Το κάθε εργαλείο
 τής δίδει κάτι τι,
 και τέλος εις τή λίμα
 με το σιγρό της βήμα
 ζυγώνει, μή της δώση
 ό,τι μπορεί κι' αυτή.

Μ' άντι νά δώση, λέγει
 γελώντας ή σκληρή
 —Δέν τώλιζα, φτωχιά μου,
 «καλότυχη όχιά μου,
 »ή φτώχεια νά σε κάνη
 »τόσο πολύ μωρή,

»'Αφού όλοι γνωρίζουν
 »εγώ πως συνηθώ,
 »όπου το σώμα γέρνω
 »παντοτεινά νά πέρνω,
 »έλπίζεις νά σου δώσω
 »και νά σ' έσπλαχνισθώ;»

'Ο λόγος του Αισώπου
 διδάσκει τά παιδιά,
 ότι και του ανθρώπου
 που θησαυρίζει χρήμα
 γίνεται σάν τή λίμα
 σκληρότατ' ή καρδιά.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΝΑΣ

'Αγαπητοί μου,

Διά νά έννοήσω, διά νά αισθανθώ την
 χαράν και την γαλήνην, ή όποία πλυ-
 μυρεψί τά στήθη σας τώρα πού έτελειώ-
 σατε το σχολικόν έτος με λαμπράς εξε-
 τάσεις, πρέπει νά επιστρέψω διά τής
 φαντασίας εις την παιδικήν μου ήλικίαν.

Ποία χαρά κατελάμβανε κ' έμε τότε,
 όταν τούς πολυμήνους μαθητικούς μου
 κόπους επέστεφεν έν καλόν άποτέλεσμα
 και, τρόπον τινά ως άμοιβήν, είχα ένώ-
 πιον μου όλίγους μήνας διακοπής, ήσυ-
 χίας, αναπαύσεως...

'Απολαύσατε την χαράν σας, μικροί
 μου φίλοι! Είνε σπανία και μεγάλη.
 Τοιαύτην χαράν, τοιαύτην γαλήνην και
 ικανοποίησιν τελείαν δέν θα αισθάνεσθε
 συχνά όταν θα μεγαλώσετε. Παρομοίως
 στιγμάς ο βίος των μεγάλων δέν έχει
 πολλάς, πιστεύσατέ με. Είνε βίος διη-
 νεκών φροντίδων και άγώνων και άνησυ-
 χιών. Δι' αυτό σάς μακαρίζω τόσον πού
 είσθε ακόμη παιδιά...

'Αλλά δέν πρόκειται περί τούτου σή-
 μερον. Πρόκειται περί του πώς θα διέλ-

θητε τας διακοπάς σας. Πώς; 'Εν διη-
 νεκεί διασκεδάσει λοιπόν, έν άπολύτφ
 βαστάνη και άργία;

'Οχι, μικροί μου φίλοι, όχι... Θα
 κουρασθήτε, θα πλήξετε, θάηδιάσετε,
 θα καταστρέψετε την χαράν σας. Τίποτε
 δέν κουράζει περισσότερο από την άρ-
 γίαν, τίποτε. Δι' αυτό ένας φιλόσοφος
 είπεν ότι ή άλλαγή τής εργασίας άπο-
 τελεί την καλλιτέραν άνάπαυσιν και δια-
 σκάδαση.

Μίαν άλλαγήν έργασίας πρέ-
 πει νά παραδεχθήτε και σεΐς διά τας
 διακοπάς. Είνε ο μόνος τρόπος όχι μόν-
 ον διά νά τας χρησιμοποιήσετε, αλλά
 και διά νά τας απολαύσετε. 'Εκλέξατε
 μίαν άλλην εργασίαν, μίαν άλλην ένα-
 σχόλησιν, έλαφροτέραν, πλέον εύχαριστον,
 πλέον το υ γ ο υ σ τ ο υ σας, πλέον δια-
 σκεδαστικήν. 'Αλλά πάντοτε ένασχόλησιν
 χρήσιμον — άναπτύσσουσαν, ένδυναμώνου-
 σαν την ψυχήν ή το σώμα. Μή επιτρέ-
 ψετε ποτέ εις την άργίαν νά περιβάλη,
 ούτε το έν ούτε το άλλο, με την σκωρίαν
 της. Μόλις έννοήσετε την σκωρίαν αυ-
 τήν, θάρχίσετε τά χασημέλια τής άνίας
 και αι ήμέραι σας, αι ήμέραι των δια-
 κοπών, πών άλλο θα σας είναι ή εύχά-
 ριστοι.

'Υπάρχει ωραιότερα, διασκεδαστικώ-
 τερα ένασχόλησις από την άνάγνωσιν;
 Κατά το διάστημα του έτους ανεγινώ-
 σκατε τά επιβεβλημένα, έμελετάτε διά
 νάναπτύξετε τον νούν σας. Τώρα, πού δέν
 σας επιβλέπει και δέν σας προστάζει ο δι-
 δάσκαλος, άναγινώσκατε έλεύθερα ό,τι σας
 άρέσει διά νά διαπλάσετε την καρδίαν
 σας. 'Ιδού γενικώς ή διαφορά τής μίας
 εργασίας, τής μίας άναγνώσεως από την
 άλλην: 'Η πρώτη, μελέτη επίπονος χά-
 ριν του νοού' ή δευτέρα, άνάγνωσις δια-
 σκεδαστική χάριν τής καρδίας.

Αυτήν πρό πάντων σας συμβουλεύω
 διά τας διακοπάς. Θα κάμετε ό,τι δέν
 εύκαιρέτε πολύ νά κάμετε κατά την έπο-
 χήν των μαθημάτων. Και δι' αυτό θα
 σας συστήσω εδώ, — νομίζω ότι ή περι-
 στασις είναι καταλληλοτάτη, — μερικά βι-
 βλία, ικανά νάποτελέσουν την παιδικήν
 σας βιβλιοθήκην, την τερπνήν και μορ-
 φωτικήν.

Δέν σας λέγω τίποτε περί των πα-
 λαιών τόμων τής «Διαπλάσεως». Είξεύ-
 ρετε εκ πείρας καλλιτέρά μου, ότι δέν
 υπάρχει εις την γλώσσαν μας καλλίτε-
 ρον άνάγνωσμα διά την τρυφεράν ήλικίαν.
 'Επειτα είναι τόσον εύθηνοί αυτοί, ώστε
 με όλίγα χρήματα είμπορείτε νά καταρ-
 τίσετε όλόκληρον βιβλιοθήκην. 'Αλλά
 δέν είναι μόνον ή «Διαπλάσις» είναι
 και τά παραρτήματά της, είναι και τά
 βιβλία τά όποια εξέδόθησαν εκ του Γρα-
 φείου της προς χρήσιν των μικρών της
 αναγνώστων. Τα πλείστα είναι μυθιστο-
 ρήματα γραμμένα υπό μεγάλων συγγρα-

φών αποκλειστικώς διά παιδιά. Ρίψατε
 έν βλέμμα εις τον έν τή τελευταία σε-
 λίδι κατάλογον. Οιοδήποτε βιβλίον εκλέ-
 ξετε εξ αυτού, νά είσθε βέβαιοι, ότι θα
 διασκεδάσετε, θα συγκινηθήτε, θα εύχα-
 ριστηθήτε εις μέγαν βαθμόν, και συγ-
 χρόνως δι' αυτού θα λάβετε τά πολυτι-
 μώτερα ήθικά μαθήματα. 'Α, είναι ωραία
 βιβλία, τά έκδοθέντα υπό τής «Διαπλά-
 σεως»! 'Εχουν κυκλοφορήση εις χιλιά-
 δας αντιτύπων, ώστε και πολλοί από
 τούς γνωρίμους σας θα τα έχουν άνα-
 γνώση. 'Ερωτήσατέ τους νάκούσετε τας

ένθουσιώδεις των έντυπώσεως. 'Η «Διά-
 πλασις» έλαβε πλείστας θερμότητας
 εύχαριστηρίους επιστολάς από τούς λα-
 βόντας και άναγνώσαντας τοιαύτα βιβλία.
 Και είναι άνάγκη νά σας είπω ότι είναι
 τ ά μ ό ν α που υπάρχουν εις την γλώσ-
 σάν μας διά παιδιά; 'Εκτός του Γραφείου
 τής «Διαπλάσεως» δέν θα εύρετε βι-
 βλία τόσον άξια τής παιδικής ψυχής. Τα
 έκδοθέντα υπό τής «Διαπλάσεως» άπο-
 τελούν μετά των τόμων της την μόνην
 έλληνικήν παιδικήν βιβλιοθήκην. Και
 είναι αυτή άποτέλεσμα μακράς, έπιμόνου,

συστηματικής, πεφωτισμένης εργασίας. Δι' αυτό είχε και τόση επιτυχία.

Έτσι τής αναγωγέως υπάρχουν διά τας διακοπάς και πλείσται άλλαι ένασχολήσεις διασκεδαστικά. Η θερμική ζωή του υπαίθρου είχε ανεξάντλητος εις τοιάυτας. Άλλὰ διὰ νὰ εμπορηθητε νὰ λέγετε ὅτι ἐχρησιμοποίησατε πράγματι τὰς διακοπάς σας, πρέπει εἰς τὰς ένασχολήσεις αὐτάς ν' ἀφιερώνετε μόνον τὰς ὥρας, αἱ ὁποῖαι σᾶς μένουν ἀπὸ τὴν ἀνάγκωσιν.

ΦΑΙΔΙΟΝ

Υ. Γ. "Αν θέλετε, ἀναγνώσατε καὶ σήμερον τὴν περὶ Παιδικοῦ Θεάτρου ἐπιστολὴν μου εἰς τὸ φύλλον τῆς 4 Μαΐου ἐ.ε. Ἰδοῦ μία εὐκαιρία τῶρα μετὰ τὰς διακοπάς νὰ κάμετε ὅ,τι σᾶς εὐσυστησα τότε.

Φ.

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[AMERIKANIKON MYGIOTOPHMA]

(Συνέχεια: Ὡς σελ. 190)

Ο κύριος καὶ ἡ κυρία Ένσορτ, κατὰ τὸ ταξίδιον, τὸ ὁποῖον εἶχον κάμη μετὰ τοῦ Φιλίππου, διείμειναν εἰς μεγάλη ζενοδοχεῖα, ὥστε τὸ παιδίον εἶχεν ἐξοικειωθῆ ὀπωσδήποτε μετὰ τοὺς τρόπους τοῦ καλοῦ κόσμου. Ἀλλὰ δὲν εἶχε λησμονήσῃ τὴν ἀφελῆ, τὴν φυσικὴν ἐκείνην εὐγένειαν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχεν ἐμπνεύσῃ ἡ θεία-Άντωνία. Οὕτω, κάθε φοράν ποῦ ὁ ὑπρέτης ἐσήκωνε τὸ λερομένον τοῦ πιάτου καὶ τῷ ἐδίδε καθαρόν, ὁ Φιλίππος τὸν εὐχαρίστει μετ' ὀλίγου λέξεις καὶ μετὰ χάριεν κίνημα τῆς κεφαλῆς. Τοῦτο βεβαίως ἦτο ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς αὐστηρᾶς ἐθμοτυπίας, ἡ ὁποία μᾶς ἐπιβάλλει νὰ δεχώμεθα ἀκαθῶς καὶ ἀνευ εὐχαριστιῶν τὰς ὑπηρεσίας ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι καθῆκον ἔχουν νὰ μας ὑπηρετοῦν. Ἀλλ' ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ένσορτ, μὴ ἔχοντες τοιαύτας γελώϊας προλήψεις, νῦχαριστοῦντο ἀπεναντίας βλέποντες πόσον εἶχε καλὴν τὴν καρδίαν καὶ ἔμρυτον τὴν εὐγένειαν ὁ Φιλίππος τῶν, τὸν ὁποῖον ἡ μετὰ τοῦ καλοῦ κόσμου συναναστροφή δὲν εἶχε μεταβάλῃ. Ὅσακις τῆς ἐπλησίαζεν ὁ οἰκονόμος τῆς λαίδης Ένσορτ, εὐθυτενῆς καὶ ἀλόγιτος ὡς πᾶσαλος, καὶ τῷ παρουσίαζε τὴν πιάταν μετὰ τὸ φαγητόν, ἢ ἐγέμιζε τὸ ποτήριόν του, ὁ Φιλίππος τῷ ἔλεγεν «Εὐχαριστῶ» καὶ τοῦ ἐχαμογελούσεν ὡς ἂν ἦτο παλαιὸς τοῦ φίλος.

Καὶ μετὰ τὴν ξυλίνην ἀκαμφίαν ὁ οἰκονόμος ἔλεγε καθ' ἑαυτόν: «Τί χαριτωμένο παιδάκι! Ἄν ἔτολμούσα θὰ τοῦ ἀνταπέδιδον τὸ γλυκὸ του χαμόγελο.»

Καὶ ὑπηρετοῦσε μετὰ δλην τοῦ τὴν προθυμίαν τὸ παιδίον, καταγοητευμένος ἀπὸ τὸ εὔμορφον ἐκεῖνο προσωπάκι, ἀπὸ τὸ προσηγνὲς ἐκεῖνο μειδιάμα. Ὁ Φιλίππος εἰς μίαν στιγμὴν ἀπέκτησεν ἕνα φίλον.

Οἱ «πρόστυχοι» αὐτοὶ τρόποι δὲν ἦτο βεβαίως δυνατὸν νὰρέσουν εἰς τὴν λαΐδην Ένσορτ. Συνέσπασε τὰς εὐγενεῖς τῆς ὀφρῦς, ἐνῶ μείδιμα περιφρονητικὸν διέστειλε τὰ χεῖλη τῆς Δεσποινίδος Ἀλβυ. Ὁ Φιλίππος ὑπέπτευσεν ὅτι εἶχε κάμη κάτι τι ἀπροεπέως, ἀλλὰ τί ἀκριβῶς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μαντεύσῃ. Ἐκύτταξε τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Ένσορτ καὶ ἐκεῖνοι ἐπίσης ἐφαίνοντο στενοχωρημένοι, πρῶτην δὲ φοράν τὸ παιδίον εἶδεν ἐκφράσιν δυσαρεσκείας ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς θετῆς τοῦ μητρός. Τὶ κακὸν ἔκαμε λοιπὸν; Οὕτω ἐσυμπεριφερέτο καθήμενῶς εἰς τὴν τράπεζαν, χωρὶς νὰ τῷ κάμουν ποτὲ τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν οὔτε ὁ κύριος, οὔτε ἡ κυρία Ένσορτ. Ἦτο ὁμοῦς ἀληθὲς ὅτι οὐδέποτε εἶχε παρακαθῆσθαι εἰς γεῦμα μετὰ τὸσον αὐστηρὰν ἐθμοτυπίαν, ὡς τὸ σημερινόν καὶ πολὺ πιθανόν, ἀκουσίως του, νὰ ὑπέπεσεν εἰς μερικὰς παρατυπίας. «Ὅχι, οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ τὸσον ὑπηρετὰς, νὰ πηγαίνοντέροντα μετὰ τὴν σπουδὴν, ἐσυλλογιζέτο δὲ ὅτι ὁ οἰκονόμος προπάντων θὰ εἶχε κουρασθῆ πολὺ. Διὰ τοῦτο ἐχάρη πολὺ ὅταν ἐτελείωσεν τὸ γεῦμα καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν τραπέζαν.

Ἀμα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἵθουσαν, ἐνεθυμήθη τὴν Χιονοῦν καὶ τὰ ἄλλα λευκά ποντικάκια, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀφήσῃ κατὰμονα ἐκεῖ-ἐπάνω εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐσκέφη ὅτι ἴσως θὰ νῦχαριστεῖτο πολὺ ἂν τα ἔβλεπεν ἡ μικρὰ κόρη μετὰ τὸ εὔμορφα μαλλιά. Μολοντί ὁμοίως τὸσφ μετὰ κούκλαν, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνῃ ἀναίσθητος, ἔλεγεν, ἀπέναντι τῆς χάριτος καὶ τῆς εὐφυίας τῶν ἀγαπητῶν του ζωαρίων. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ εὐρῆ τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν νὰ τῆς το προτείνῃ, καὶ πραγματικῶς, ἐνῶ οἱ μεγάλοι ἦσαν ἀπησχολημένοι παρατηροῦντες μερικὰ σχεδιάσματα τοῦ κυρίου Ένσορτ, ὁ Φιλίππος ἐπλησίασε μετὰ θάρρους τὴν Λουκίαν καὶ τὴν ἠρώτησεν ἂν ἤθελε νὰ παρευρεθῆ εἰς τὰ γυμνάσια τῶν παιδιῶν τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ.»

— Καὶ ποῦ εἶνε αὐτὰ τὰ παιδιὰ; ἠρώτησεν ἡ Λουκία ἐπληκτος.

— Ἐπάνω... ἔστην κάμαρά μου...

— Σὲ κλουδί;... τί λὲτ' ἐκεῖ; Παιδιά μετὰ σὲ κλουδί;

Ὁ Φιλίππος ἤρχισε τὰ γέλια.

— Εἶνε ποντικάκια, εἶπε ὠραία ἀσπρα ποντικάκια.

— Ποντικάκια! ἀνέκραξεν ἔντρομος, ἡ Λουκία, ἀνυψωθείσα ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν, ὡς ἂν ἤθελε νὰ προφυλα-

χθῆ ἀπὸ τὰ ζωάρια, τὰ ὁποῖα ἐφαντάζετο ἤδη ὅτι τα ἔβλεπε νὰ τρέχουν ἐπὶ τοῦ πατώματος.

— Ποντικάκια; εἶπε καὶ ἡ λαΐδη Ένσορτ. Ποντικάκια; τί λέεις, ἀγάπη μου; Ποῦ βλέπεις ποντικάκια; Ποῖός σε ἐτρόμαξε; Τὸ πουλάκι μου, ἐξηκολούθησε θωπεύουσα τὸ κοράσιον, ἔκατατρόμαξέ-ἰδέτε τί ὄχι ποῦ ἔγινε! Μὰ νὰ μὰ ζὲ λ, ἐξηκολούθησεν, ἀποταθείσα πρὸς τὴν Δεσποινίδα Ἀλβυ, πηγαίνετε σᾶς παρακαλῶ νὰ μου φέρετε τὸ μπουκαλάκι μετὰ τὸν αἰθῆρα. Γρήγορα, σᾶς παρακαλῶ, γρήγορα!

— Αὐτός, γιατί, — εἶπεν ἡ μικρὰ λυιὰν ἐξημένῃ, — μοῦ λέγει ὅτι ἔχει ποντικάκια ἔς τὴν κάμαρά του. Καὶ θέλει νὰ μοῦ τα φέρῃ. Μὴν τάφήσετε νὰ ἔλθουν ἐδῶ.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ τάφήσω, ἔννοια σου, χρυσό μου, μὴ φοβῆσαι! Ἐδουάρδε, ἐξηκολούθησε ἀπαταθείσα πρὸς τὸν υἱὸν τῆς καὶ δειξάσα τὸν Φιλίππον ἄρ' τον ἄρ' ἐδῶ, μοῦ ἔκατατρόμαξε τὸ κορίτσι ἄρ' τον ἀπὸ ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ!

— Naί, καί' πάρτε τον ἀπὸ ἐδῶ! ἐφώναξε καὶ τὸ κοράσιον.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ένσορτ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ κρατήσουν τὰ γέλια κατὰ τὴν παραδοξὸν αὐτὴν σκηνήν. Ἐπῆραν ἐν τούτοις τὸν Φιλίππον ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ ἐσπευσαν νάναθοῦν εἰς τὰ δωμάτια τῶν. Τὸ παιδίον δὲν ἐνόησε τίποτε ἀπὸ τὰ διατρέξαντα, οὔτε ἤξευρε διατί τόσον ἀποτόμως τὸν ἐξέβαλον ἐκ αἰθούσης.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 48ος

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν σελ. 196 καὶ 197 8 εἰκόνων

Ἰδοῦ τελοσπάντων προκηρυσσόμενος σήμερον καὶ ὁ νέος Διαγωνισμὸς πρὸς Σύνθεσιν διηγήματος, τὸν ὁποῖον μετὰ τὴν ἀνυπομονήσιαν ἐπεριμένατε. Παρατηρήσατε, μικροὶ μου φίλοι, τὰς ἐν ἐλ. 196 καὶ 197 ὁκτώ εἰκόνας, τὴν μίαν κατόπι τῆς ἄλλης μετὰ προσοχῆς. Ὅα ἴδῃτε ὅτι χωρὶς λόγια διηγούνται ὁλόκληρον ἱστορίαν, μετ' ἀρχῆν, μέσσην καὶ τέλος, μετὰ τὴν χάριν τῆς καὶ μετὰ τὸ ἥθικόν τῆς συμπεράσμα ἄκομη. Λοιπὸν, τὴν ἱστορίαν αὐτὴν σεις θὰ τὴν διηγῆθητε μετὰ λόγια, μετ' ἄλλους λόγους θὰ συνθέσετε ἐν διηγήματι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁκτώ αὐτῶν εἰκόνων!

Καιρὸν, τώρα ποῦ εἶνε διακοπὰί, ἔχετε ἀρκετόν θέμα σᾶς ἔδωσα ὠραιότατον εὐφυΐα δὲν σας λείπει βέβαια: θῆλῃσιν διὰ νὰ συνθέσετε διηγήματα ἐπανειλημμένως ἐδείξατε. Δι' αὐτὰ ὅλα περιμένω μεγάλα πράγματα ἐξ αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κανεὶς καὶ καμμία δὲν ἤθελε νὰ λειψῇ ἀπὸ ἀμέλειαν καὶ ὀλιγοψύαν.

Οἱ ὄροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἐξῆς:

1. Εἰς τὸν παρόντα Διαγωνισμὸν δύνα-

ται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομητριαὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

2. Τὸ διηγήμα πρὲπει νὰ γραφῆ εἰς τὴν συνῆθη γλώσσῃ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ νὰ μὴ περιέχῃ πλεον ἀπὸ 850 λέξεις (ὀλιγοτέρους καὶ, περισσοτέρους ὄχι).

3. Οἱ διαγωνισθόμενοι πρὲπει νὰ στείλουν τὸ διηγημα τῶν ἐγκαιρῶς, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μετὰ τῆς 10ης προσεχούσας Αὐγούστου τὸ βραδύτερον. Ὅσα διηγήματα ληθῶσι μετὰ τὴν 10ην Αὐγούστου δὲν θὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν.

4. Ἄνωθεν τοῦ διηγήματος παρακαλοῦνται οἱ διαγωνισθόμενοι νὰ γράψωσι τὰς λέξεις «Διαγωνισμὸς τεσσαρακοστὸς ὄσδος», κάτωθεν δὲ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τῶν, τὴν χρονολογίαν, τὸ ἀληθὲς ὄνομά των, τὸ ψευδώνυμὸν των (ἂν ἔγῃσιν καὶ θέλωσιν νὰ διαγωνισθῶσιν ὑπὸ ψευδώνυμῳ) καὶ τὴν ἡλικίαν των.

5. Τὸ κάλλιστον διηγήμα πάντων θὰ τύχῃ τὸ πρῶτον βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιουθῆ ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ μετὰ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράψαντος αὐτό. Εἰς τὸν βραβευθησόμενον θὰ δωρηθῶσιν βιβλία ἀξίας δέκα δραχμῶν ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἐκδοδεμένων. Προσέτι θὰξιοθῆ τῆς τιμῆς νὰ δημοσιουθῇ ἢ εἰκὼν του ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

6. Τὰ μετὰ τὸ πρῶτον σχετικῶς καλλίτερα δύο διηγήματα θὰ τύχωσιν τοῦ δευτέρου βραβεῖου, θὰ δωρηθῶσι δὲ εἰς ἐκάτερον τῶν γράψαντων αὐτὰ βιβλία ἀξίας πέντε δραχμῶν ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἐκδοδεμένων.

7. Τρία ἄλλα διηγήματα, τὰ σχετικῶς καλλίτερα μετὰ τ' ἄνωτέρω, θὰ τύχωσιν τοῦ τρίτου βραβεῖου. Εἰς ἐκάστον δὲ τῶν γράψαντων αὐτὰ θὰ δωρηθῇ ἕνα ἐν βιβλίον.

8. Ὅα τύγῃωσιν ἐπαινοῦ οἱ σχετικῶς καλλίτερα διηγήματα γράψαντες μετὰ τοὺς ἄνωτέρω.

9. Εὐφύημου μνείας τέλος θὰ τύχωσιν ὁσοὶ κριθῶσιν ἄξιον αὐτῆς.

Ἡ κρίσις μετὰ τοῦ βραβευθησόμενου διηγήματος θὰ δημοσιουθῶσιν ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ προσεχούσας Αὐγούστου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς ἕνα Ἐστιατόριον τοῦ Φαλήρου τρῶγε πά- λιν ὁ Χαλασμὸς Κόσμου μετὰ τὸν πατέρα του.

— Παῖδι, ἔς ἐσένα παρήγγειλα μὴ μπριζοῖα; ἔρωτα ὁ Χαλασμὸς Κόσμου ἕνα ὑπὲρ- την, μὴ διακρινόμενον ἐπὶ προθυμία.

— Μάλιστα, κύριε...

— Ἐδυσκολοῦθηκα πολὺ νὰ σε γνωρίσω... Ἐγέρσασε, καμῖνε. Ἀγαθὰ ἐπέρασσε καὶ τὸσος καιρὸς ἀπότου σοῦ παρήγγειλα τὴν μπριζοῖα!

(Ἄν τολμᾷ ἄς το διαψεύσῃ καὶ αὐτὸ ὁ Χαλασμὸς Κόσμου. Τὸ ἤκουσα μετὰ τ' αὐτιά μου!)

Ἐστία ὑπὸ τῆς Μαρτίνας τοῦ Φαλήρου

Ἡ μικρὰ Τίτκα ἠρωτήθη ὑπὸ φίλης τῆς τί τῆς ἀρέσει περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπιπλα τῆς οἰκίας.

Καὶ ἡ Τίτκα :

— Μοῦ ἀρέσει τὸ ντουλάπι που ἔχει μετὰ τὰ γλυκά!*

Ἐστία ὑπὸ Ἰσμήνης Χαλασμῶν Ἀγίου

ΑΛΦΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου μοῦ γράφει : « Δὲν πταίω ἂν ἐξ εὐπιστίας ἠδίκησα τὸν Λαζαρὸν Κόσμον. Τὸ ἀνέκδοτον ἐκεῖνο μοῦ το διηγῆθησαν ὡς ἰδιόν των. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐπερίμενα νὰ θυμῶσῃ τὸσον ἐναντίον μου ὥστε νὰ θῆλῃ... νὰ με φάγῃ. Τὸν ἤξευρα διὰ καλὸ καὶ ἔξυπνο παιδί, ἀλλὰ ὄχι ποτὲ δι' ἀνθρωποφάγον! »

Δὲν εἶπα, Ἄρηνάναρχε Θεμιστοκλῆ, δὲν τὸ προσέχεῖς μοῦ φύλλον θὰ εἶνε διπλοῦν, ἀλλ' ὀμίλων περιττὸ προσοχῆς μου διπλοῦ φύλλον, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὰ προηγουμένα, θὰ εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ πρῶτα τοῦ Ἰουλίου. Ὅστε περίμενε ἰκόμη. Σοῦ εὐχόμεν καλὴν διασκέδασιν εἰς τὴν Ἀθηνῶν, δὲν περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου.

Τὰ ὄνοματα τῶν λυτῶν δημοσιουοῦνται μόνον εἰς τὰ αποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ, φίλτατε Δ. Ν. Χατζίσκα. Ἄν λάβῃς λοιπὸν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν λύσεων, θὰ δημοσιουθῇ καὶ τὸ ἰδικόν σου.

Βεβαίως, Παγωμένε Ὄκειαν, δύνασαι νὰ μοι στέλλῃς πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ συγχρό- νως λύσεις διὰ τὸν Διαγωνισμὸν. Εὐγενὲς ὅμοῦ καὶ ἱσποτικὸν θὰ εἶνε, εἰς τὸν Διαγωνισμὸν νὰ μὴ σμειωθῇ καὶ τῶν ἰδικῶν σου πνευματικῶν ἀσκήσεων τὰς λύσεις.

Ὁ Παγωμένε Ὄκειαν, συγχαίρει τὸν Χρυσὸν Αἶδωνά διὰ τὸν ἐπαινον ποῦ ἔλαβεν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ ἐπιμυθίου, ἀνασπάζεται δὲ τὸν Ἐξέτερον Πόντον καὶ τὸν Χιονομένον Τυμφοστὸν.

Βάρος δὲν θὰ μοῦ δώσῃς ποτὲ, Δὸν Κιχῶτη, ὅσον συγχά καὶ ἂν μοῦ γράφῃς. Ἐλαβα πρῶτον πρῶτον τὸ ἐπιμυθίόν σου, περιμένω δὲ καὶ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις. Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς λαμπράς σου ἐξετάσεις.

Ἡ Μάρθα, Χιονομένε Τυμφοστῆ, μοῦ εἶπε νὰ σοῦ γράψω νὰ μὴ ἀνησυχήσῃ καὶ δὲν θὰ τὴν ξαναπῶθῃ εἰς τὴν Β' Κυριακήν. Τώρα ὅμοῦ ποῦ δὲν ἔχεις μαθήματα, θέλω πλέον συγχά καὶ ἐκτενεῖς ἐπιστολάς.

Ἡ παρατήρησις σου εἶνε ὀρθή, Μαρτεῖον τῆς Δωδώνης. Πράγματι οὐδεμία γυνὴ ἐγραψεν ἄξιον λόγου μουσικὴν· οἱ ἄνδρες ἔχουν ἔως τώρα αὐτὸ τὸ προνόμιον, ἐνῶ εἰς τὰς ἄλλας τέχνας, καθὼς καὶ εἰς τὰ γράμματα, ἀνεδείχθησαν καὶ γυναῖκες.

Ἀλλὰ μὴ λησμονῆς εἶνε αἱ γυναῖκες ἂν δὲν γράφουν ἐκτελοῦν ὅμοῦ θαυμασίως τὴν μουσικὴν. Ἐπειτα ἡ ἐπισχόλησις αὐτῆς εἶνε τὸσον ἄδρά, ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν ὁ κ. Φαῖδων νὰ μὴ τὴν κατατάξῃ μετὰ τῶν πρώτων εἰς τὰς γυναικεῖας ἐνασχολήσεις. Εἶπεν ὅτι ἡ μουσικὴ νομίζεις ὅτι ἔγινεν ἐπιτιμῆς διὰ τὰς γυναῖκας; Ἀλλὰ δι' αὐτοῦ κανένα ἄνδρα δὲν ἠθέλησε νὰποκλείσῃ. Διατί λοιπὸν καὶ σὺ νὰ μὴ παύῃς κλειδοκῦμβalon, ἄρ' οὐ μάλιστα ἐπιτίμῃς τὸσον;

Μετὰ τῆς μεγαλύτερας ἡδονῆς ἀνεγνώσα, Φώθε Ἀπολλόν, τὴν ζωηροτάτην περιγραφὴν τῆς εἰς Πεντέλην ἐκδρομῆς σου. Κ' ἐγὼ ἐπεσκέφην ἄλλοτε τὴν Πεντέλην καὶ εἶδα τὸ ση- λαϊον καὶ τὴν ὄμπην καὶ τὸ ἐκκλησιάκι καὶ ὅλα. Δὲν ἐπρόσεξα ὅμοῦ τὴν ἄνωθεν τῆς ὠραίας πύλης ἐπιγραφὴν ποῦ μοῦ ἀντιγράφει: «Μαετὰ φθῶν Θαιῶν πείσονται καὶ ἀγάπαι πρὸς ἔλθεται.» Νομίζεις κανεὶς ὅτι τὴν ἔγραψε κά- ποιος γραμματισμένος, ἐπιτηδεύμενος χάριν ἀστεειότητος τὸν ἀνορθόγραφον. Ἐ, μήπω; δὲν εἶνε αὐθεντικῆ;

Ὅχι, Ἀλέω τῆς Ἀφρικῆς, δὲν θὰ ἐπεδοκίμαζα ἐν τούτοις κίνημα. Μετὰ πάντας δὲν πρέπει ποτὲ κανεὶς νὰπαύῃ, ὅσον καὶ ἂν τον πνίγουν οἱ λόγοι τοῦ ἄλλου. Ἀπορῶ μάλιστα πὼς εἶχες τὴν ἄεξιν παρὰ τοῦ κ. Φαῖδωνος νὰπαύσῃ κατὰ τὸν βάνασον αὐτὸν τρόπον εἰς τὴν Ἰουλιαν, ἄρ' οὐ εἶμαι βεβαία ὅτι οὔτε καὶ σὺ θὰ το ἔκαμες ποτέ... Τὸ λέγεις μόνον διὰ νὰ δειξῇ τὴν ἀγανάκτησιν σου.

Ὁ Λέω τῆς Ἀφρικῆς στέλλει χαίρετисματα

εἰς τὸν Δημήτριον Ἄγγ. Κολιαλέζην, τὸν ὁποῖον λέγει γνωρίζω πολὺ καλὰ, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν τον γνωρίζει.

Ἡ Ποιήτρια Σαπφὸς, τὴν ὁποῖαν ἀσπάζομαι, μοῦ γράφει ὅτι ἡ φίλη μου Ὀραία Ἐέρκυρα (τῆς ὁποίας κτωρῶσος νὰ εὐρῆ τὸ ἄλθη; ὄνομα, χωρὶς νὰ τῆς το εἶπῃ κανεὶς!) ἀπήντησεν ἐξαισια εἰς τὰς ἐξετάσεις. Εὐνέ.

Σοῦ ἔστειλα, Ὀρφεθ τοὺς τύπους ποῦ μοῦ ἐξήγησες. Ὅα εἶπω δὲ εἰς τὴν Φλογερὰν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου εἰς τὴν ἀσπάζομαι, ὅτι τὴν παρακαλεῖς νὰ σε συγχωρήσῃ που δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπάγῃς νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃς, ὅταν ἔρῃ, καὶ δὲν πιστεύεις σαχῶς νὰ τὴν ἐπανιδῆς.

Σοῦ ἔστειλα, Ἦσυρο Ἀεράκι, τὸ φύλλον ποῦ μοῦ ἐξήτησες. Πρόσσεε νὰ μὴ προδιδῇς τὰ μουσικά, τὰ ὁποῖα ἔσῃχε νὰ γνωρίζῃς.

Ὁ Τικ-Τὰκ ἀσπάζεται τὸν Ἀκάματον Ποδηλάτην, ἀλλὰ, λέγει, δὲν του ἀνακοινῶναι τὸνόμα του, πρὶν μάθῃ παρ' αὐτοῦ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του καὶ τὸ ἀρχικόν τοῦ ἐπωνύμου του.

Ὁ Ἐξέτερος Πόντος ἀσπάζεται τὸν Χρυσὸν Αἶδωνά, εὐχεται δὲ εἰς τὸν Παγωμένον Ὄκειαν καὶ εἰς τὸν Χιονομένον Τυμφοστὸν νὰ προβιβαθοῦν μετ' ἄριστα. Ἄμην!

Ἡ Ἄδρα τοῦ Ἀρίονος, ἡ ὁποία εὐρε ὄραιότατον τὸ ποιηματάκι «Ἡ Νοικοκυροῦλα» διαμπερῆται ζωνῶς κατ' ἐκείνου ἀἰ ὁποῖα χαλῶν ἦδον (εὐνὴ ὑποδήματα τὸν μήνα ἰανουάριος ἐκεῖ!) καὶ λέγει ὅτι οἱ ἀγῶνες δὲν εἶνε διὰ κορρασία. Μία γνώμη καὶ αὕτη.

Ἡ Κερκυραῖκή Μελίσσα—τῆς ὁποίας ἔχω λάβῃ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν Β' Κυριακήν, — συγχαίρει τὴν Ἀττικὴν Νόκτα καὶ ἀνοπομονεῖ νὰ ἴδῃ τὴν εἰκόνα τῆς. Ἐγέλασε δὲ πολὺ μετὰ τὴν ζενομανίαν τῆς Ζουλιῆς, ἡ ὁποία λέγει, «δὲν θὰ ἔχῃ διόλου μυελόν.»

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μετὰ 29 Ἰουλίου 1896

351 Στοιχειοδύραφος. Βγάω κα καὶ βάζω λα, καὶ ἰδῆς πὼς γελᾷ! ἔγινεν ἀγαπητός ἐνῶ ἦτο μιστός.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Χρυσάτου

352. Κυδὸλεξον. Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΑΑΑΑΑΖΗΗΜΜΜΣΣ σχημάτισον κυδὸλεξον περιέχον καὶ τὴν λέξιν μαζί.

Ἐστία τῆς Ἀδρας τοῦ Φαλήρου

353-358 Κερκυραῖκα ὀνόματα ζῶων 1. Καλαί ὄντως ἐπωνυμιαί εἶνε ἡ τοῦ δικαίου καὶ εὐφρονα. 2-3. Ὁ κακὸς ὑπὸ πάντων μισεῖται, ὁ ἀγαθὸς τούναντίον ἀγαπάται.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Δον Κιχῶτη

356-357. Μεταμορφώσεις. 1. Ὁ λόγος διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ὄστος. 2. Ἡ γάτα δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ὄσος.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Κορφοῦτιου

358-342 Μαγεικὸν γράμμα. Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κατωθι λέξων διὰ τριῶν ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“

Βιβλία διὰ Οικογενείας και παιδιά έκδοθέντα υπό της Διευθύνσεως της « Διαπλάσεως » και πωλούμενα εις τό Γραφείον αυτής.

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ Μυθιστόρημα Ρ-Ι-Stahl, βραβευθέν υπό της Γαλλικής Ακαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετά 21 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 5.—"Αδετον δρ. 3,50	ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ Μυθιστόρημα ζωηροτάτου ενδιαφέροντος, υπό André Laurie. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου, μετά 20 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 5.—"Αδετον δρ. 3,50.	Η ΑΝΘΟΥΛΑ Μυθιστόρημα υπό Α. Gennevraye χαριστάτου και ήθικώτατου. Μετάφρασις Αρ. Π. Κουρτίδου μετά 26 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 5.—"Αδετον δρ. 3,50.
Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ Χρυσόδ. δρ. 3,75 "Αδετον δρ. 1,75 Διήγημα διδακτικόν μετά 25 εικόνων, βραβευθέν υπό της Γαλλικής Ακαδημίας. Μετάφρασις Σοφίας Δήμου	ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ Συλλεγέν υπό Ν. Η. Παπαδοπούλου Τρία τομείδια, ών έκαστον περιέχει υπέρ τὰ 200 χαριστάτα παιδικά πνεύματα δυνάμενα να φαιδρώνωσι και την μάλλον σκυθρωπήν συναναστροφήν.—Χρυσόδετα και τὰ τρία μαζί δρ. 2,50.—"Αδετον έκαστον τομείδιον λεπτ. 50.	Η ΜΟΥΣΑ "Αλεξάνδρου Κατακουζηνού Τόμος περιέχων 150 ποιήματα παιδαγωγικά, κατάλληλα προς άπαγγέλιαν. Τιμάται "Αδετον δρ. 1,50
ΟΙΚΙΣΚΟΣ Μετάφρασις Σοφίας Δήμου	Ο ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΗΣ Θελακτικώτατον και μορφωτικόν του χαρακτήρος και της καρδιάς μυθιστόρημα. Βραβευθέν υπό της Γαλλικής Ακαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετά 4 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 5.—"Αδετον δρ. 3,50.	ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ Τιμάται "Αδετον δρ. 1,50
ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ Επαγωγώτατον και διδακτικόν διήγημα. Μετάφρασις Αρ. Π. Κουρτίδου. "Αδετον δρ 1,50	ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ Βιβλίον τριών Γρηγορίου Ξενοπούλου Συλλογή πρωτοτύπων και άνεκδότων μονολόγων, διαλόγων και δραματιών, δι' έορτάς Ξυολείων και Οικογενειών. Περιέχει πέντε μονολόγους, έξ διαλόγους και τρία δραματίαια.—Τιμάται φρ. 2.	ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ Αιμίλιου Είμαρμένου (ιστορ. Π. Κουρτίδου) Μικρά σκηνάι προς παράστασιν έν σχολικαίς ή οικογενειακάις έορταίς. Σε ρ α Π ρ ω τ η, περιέχουσα 13 διαλόγους.....δρ. 1,20 Σε ρ α Δ ε υ τ ε ρ α, περιέχουσα 10 πατριωτικούς διαλόγους δρ. 1,20.
Η ΝΙΝΑ Αμερικανικόν μυθιστόρημα. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετά 19 εικόνων. Χρυσόδ. δρ. 5. — "Αδετον δρ. 3,50	ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ ήτοι οδηγία περί του εύγενούς και εύπρεπούς φέρεσθαι κατά τὰς διαφόρους κοινωνικάς σχέσεις, συνταχθέν υπό Σοφίας Δήμου επί τη βάσει των άριστων ευρωπαϊκων συγγραμμάτων.— Μέρος Α'. λεπτ. 60.	Ο ΦΩΤΗΣ Επικολυρικόν ποίημα έκτάκτου ενδιαφέροντος υπό Χριστοφόρου Σαμαρτίδου Τιμάται λεπτ. 50.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Η πρώτη περίοδος της « Διαπλάσεως » αποτελείται εκ τόμων 24, των οποίων ή τιμή ποικίλλει ως εξής :

Α.—Πρός δραχμήν 1 έκαστος διὰ τους έν Αθήναις, δραχ. 1,10 διὰ τους έν ταίς Έπαρχίαις και φρ. χρ. 1 διὰ τους έν τῷ Έξωτερικῷ, ελεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οί έπόμενοι 16 τόμοι της πρώτης περιόδου της « Διαπλάσεως » :

4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 13ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι και χωριστά έκαστος.

Β.—Πρός φρ. 2,50 έκαστος πωλούνται οί έπόμενοι 6 τόμοι της πρώτης περιόδου της « Διαπλάσεως » :

1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Παραγγέλλαι μετά του άντιτίμου (δεκτού και εις γραμματόσημα παντός Κράτους) άπευθύνονται δι' επιστολής συστημένης προς τον κ. Ν. Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, έκδοτήν της « Διαπλάσεως » Οδός Ατίλου 119—ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Είς τους λαμπρούς και άφθόνας εικονογραφημένους τούτους τόμους (ών έκαστος είναι ανεξάρτητος των άλλων, άποτελών άυτοτελείς βιβλίον) έκτός της άλλης ποικίλης, τερπνής και μορφωτικής αυτών ύλης, έμπεριέχονται και τὰ εξής διδακτικά και επαγωγώτα ήθικά μυθιστορήματα:

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ο Άνοικτόκαρδος έν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οί Τρεῖς μικροί Σωματοφύλακες, έν τῷ 7ῳ και 8ῳ.—Ο Βρόχος των Γλιζων, έν τῷ 9ῳ.—Ο Μικρός Ήρω, έν τῷ 10ῳ.—Η Κόρη του Γερουσιᾶ, έν τῷ 11ῳ.—Ο Ιωάννης Καστέρας, έν τῷ 12ῳ, 13ῳ και 14ῳ.—Τὸ Κερδάνιον έν τῷ 13ῳ και 14ῳ.—Δι Διευεῖς Διακοπαί, έν τῷ 15ῳ και 16ῳ.—Ο Πλοίαρχος έν τῷ 17 και 18ῳ.—Η Γυφτοπούλα, έν τῷ 19ῳ και 20.—Η Αδελφούλα μου έν τῷ 20ῳ.—Οί Καλοί Άνθρωποι, έν τῷ 21ῳ.—Ο Μικρός Άδελφός, έν τῷ 22ῳ.—Ο Κληρονόμος του Ροθινῶνος, έν τῷ 23,24.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Έν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894) : — α'.) Η Πριγκίπισσα Ροζάβλα.—β'.) Τὰ Παθήματα του Γιαννάκη Σιοπαρ.—γ'.) Ο Μικρός Κόμης.
 Έν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895) : — α'.) Έν Οικογενεία—β'.) Οί Τέσσαρες άδελφοί.—γ'.) Μαύρη και Άσπρος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Επισημαίνον υπό του Έπισημοῦ της Παιδείας ως τό καλύτερον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθές παρεχόν εις την γάρν άμυν άνηλικίας, και υπό του Οθωμανικῷ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παιδιάς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Έσωτερικῷ δραχ. 7.—Έξωτερικῷ φρ. χρ. 8
 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είναι προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

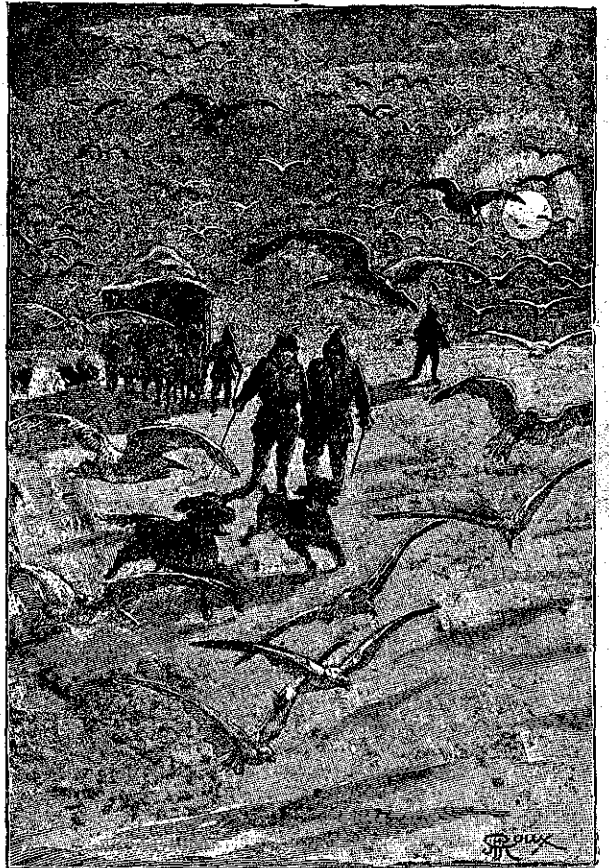
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Έν Έλλάδι λεπ. 15.—Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
 Οδός Ατίλου, 119, Ίναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος. Έν Αθήναις την 6 Ύουλίου 1896 Έτος 18ον.—Αριθ 26

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ
 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
 ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια' ίδε σελ. 193)
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.
 Ο ΒΕΡΙΓΓΕΙΟΣ ΠΟΡΘΜΟΣ

Ανεχώρησε λοιπόν την 21 Οκτωβρίου ή οικογένεια Κασκαμπέλ, διευθυνομένη διὰ του Βεριγγείου Πορθμού εις τον λιμένα της Νουμάνας — τό εγγύτερον επί της ασιατικής ακτής σημεῖον, — υπό συνθήκας άρκετά ευνοϊκάς. Τὸ ψύχος ήτο δριμύ και ή άτμοσφαῖρα ξηρά. Η χιών είχε παύση, ὁ άνεμος είχε κόπαση, ὁ δὲ οὐρανός έκάλυπτετο υπό τεφρᾶς δριμύλης, ὁμοιομόρφως, ὅπισθεν του πυκνοῦ πέπλου της οποίας μόλις διέκρινες τον ήλιον, διότι αἱ πλάγια, αἱ ἀπημβλυμένα αὐτοῦ ἀκτῖνες, δὲν ἴσχυον να τον διαπεράσουσιν. Κατὰ την μεσημβριαν εις τὸ άνωτάτων ὄριον της αναβάσεως του, μόλις ὕψουτο τρεῖς ή τέσσαρας μοίρας ὑπεράνω του μεσημβρινού ὀρίζοντος. Φρόνιμον μέτρον είχε ληφθῆ ὁμοφώνως πρὸ της ἐκ Πόρτ-Κλαράνης ἀναχωρήσεως, δηλαδή να μη ἔδοιοποροῦν όταν ήτο σκότος. Έδῶ κ' ἔκει ὁ παγωμένος πορθμός παρουσίαζεν εὐρέα σχίσματα, άρκετά κινδυνώδη, τὰ ὅποια ἔπρεπε να βλέπουν, διὰ να ταποφεύγουν. Απεφασίσθη λοιπόν να σταματᾷ ἡ Εδδρομο Οικία, μόλις ὁ ὀφθαλμός των ἐπιβατῶν ἔπαυε να διακρίνη καθαρώς εις ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων τοῦλάχιστον. Προτιμώτερον ήτο να δαπανήσουσιν δεκαπέντε ήμέρας διὰ να διατρέξουσιν τὰς εἰκοσι λεύγας του πορθμοῦ, παρὰ να περιπατοῦν με προφανῆ κίνδυνον εις τὰ στεράβα, όταν τὸ φῶς δὲν θὰ ήτο άρκετόν. Η χιών, ή ὅποια είχε πέση ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας κατά συνέχειαν, σχηματίσασα τάπητα πυκνῶτατον, ἔκρυσταλώθη υπό την ἐπήρειαν του φύχου. Τὸ ὁμαλὸν τοῦτο στρώμα καθίστα ὀλιγώτερον δυσχερῆ την πορείαν. Έάν δὲν ἐχιόνιζε πλέον, ή διάβασις του πορθμοῦ θὰ ήτο πολὺ εὐκολός. Έν τούτοις ὑπῆρχε φόβος μήπως, εις τὸ σημεῖον της συναντήσεως

των δύο ρευμάτων, του ψυχροῦ και του θερμοῦ, ὅπθεν συγχρούμενα ἐλάμβανον ἀντιθέτους διευθύνσεις, μήπως είχαν ἐπισυσσωρευθῆ ὀγκώδεις πάγοι—ἐμπόδια, τὰ ὅποια θὰ καθίστων την ὁδὸν της Εδδρόμου Οικίας ἀνώμαλον και σκολιάν. Εἴπομεν ὅτι ἡ Κορνηλία, ἡ Καγέττη και ἡ Ναπολεάινα είχαν λάβη θέσιν ἐντός της ἀμάξης. Διὰ να την ἐλαφρώσουσιν ὅσω τὸ δυνατόν περισσότερον, οἱ ἄνδρες ἀπεφάσισαν να κάμουν ὄλην την πορείαν πεζή. Κατὰ την προαποφασισθεῖσαν τάξιν της πορείας, ὁ Γιάννης, ὡς πρόσκοπος, ήτο ἐπιφορτισμένος να παρατηρῆ την κατάστασιν του παγωμένου στρώματος και να ἐκλέγη τον καλλίτερον δρόμον. Ηδύναντο να ἔχουν ἐμπιστοσύνην εις αὐτόν. Ητο ἐφωτισμένος με μίαν πυξίδα και μολονότι δὲν ήτο δυνατόν να λάβη σημεῖα κατευθύνσεως, ἀπολύτως ακριβῆ, ἐν τούτοις διηθύνετο πρὸς δυσμᾶς μετ' άρκετης ακριβείας. Πλησίον του Βερμουτ και του Μονομάχου ἐβάδιζεν ὁ Μακρολέλεξας, ἔτοιμος να τους ὑποστηρίξη ή να τους ἀνεγείρη, ἂν τυχὸν ήθελον ὀλισθήσῃ. Αλλ' ἡ εὐστάθεια των ποδῶν των είχε διπλασιασθῆ διὰ του εἰδικοῦ ἐκείνου πεταλώματος. Αλλως τε ή ἐπιφάνεια του πάγου οὐδεμίαν πρὸς τὸ παρὸν ἐπαρουσίαζεν ἀνωμαλίαν, ὥστε να προσκόψουν οἱ ἵπποι. Πλησίον της ἀμάξης ἐβάδιζον συνομιλοῦντες ὁ κύριος Σέργιος και ὁ Καΐσαρ Κασκαμπέλ, με τὰ ξύλινα δίοπτρα εις τὰ μάτια και με τὰς κουκούλας εις

Συχνά οἱ σκύλοι ἐσήκουν χιλιάδας παρμηκάνων, κολυμβῶν και άλλων πτηνῶν των πολικῶν χωρῶν. (Σελ. 202, στ. α'.)

τὸ κεφάλι, ὅπως και οἱ συνοδοιπόροι των. Θὰ ήτο δύσκολον να ὀρίση τις μίαν θέσιν εις τον μικρὸν Αλέκον, ή τοῦλάχιστον να τον κρατήσῃ εις την ὀρισεῖσαν. Επήγαινε, ήρχετο, ἐπηδούσεν, ἐσκήρτα ὅπως και οἱ δύο σκύλοι, ὀλισθαίνεν ἐπὶ του πάγου ὡς παγοδρόμος. Έν τούτοις ὁ πατήρ του δὲν τῷ είχε ἐπιτρέψη να φορέση τὰ ἐσκιμῶα παγοπέδιλα και τοῦτό τον δυσχερῆσαι πολὺ. α Με τὰ παγοπέδιλα, ἔλεγε, θὰ ήμποροῦσε να περάσῃ κανείς τον πορθμόν εις ὀλίγας ὥρας. — Καί εις τι θὰ σου ἐχρησίμευεν αὐτό, ἀφ' οὗ τα ἄλογά μας δὲν ήξεύρουν να παγοδρομοῦσιν! ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ. — Αμ τότε θὰ τα μάθω! ἀπεκρί-